

BIBLIATANULMÁNY

Watchman Nee

A víz alá merült világ

„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” (Mk 16,15–16)

Sok hívő számára okozott már meglepetést a fenti igevers második fele. Jézus vajon miért nem azt mondja, hogy aki hitre jutott és üdvösséget nyert, merítkezzen alá víz által? Érdekes, hogy az Úr másképp tanítja itt a dolgok sorrendjét. Higgy az Úr Jézusban, merítkezz alá, és akkor magadénak tudhatod az üdvösséget. Némelyeknek azonban megvan az a rossz szokásuk, hogy „kijavítják” az írott ígét, és olyasmit adnak az Úr szájába, amit valójában ő nem mondott.

Tudatosan kell törekednünk arra, hogy megértsük Jézus szavainak jelentőségét. Mit akar közölni velünk itt Isten igéje? Biztosak lehetünk abban, hogy a hit és a bementkezés szükséges az üdvösséghez. Azonban néhányan ezen a ponton elkezdnek kételkedni. Hogy kell ezt érteni? – kérdezik, és közben tiltakoznak. Mire én azt mondom, ne tiltakozzanak és ne vitakozzanak velem! Hiszen én nem akarok semmi újat állítani, ezt nem én mondom, hanem az Úr: hinni, alámerítkezni és üdvözülni, ez a dolgok rendje. Szükségtelen megfordítani a sorrendet, hogy hinni, üdvözülni és bementkezni... Arra kell odafigyelni, amit Jézus mond, és ehhez kell tartanunk magunkat.

Azt hiszem, nem kell elnézést kérnem azért, mert véleményem szerint Márk 16,16 tényleg Jézus Krisztus kijelentése, jóllehet tisztában vagyok azzal is, hogy a bibliakritikusok

ezt megkérdőjelezzik. Egyszer találkoztam az egyik vidéki kisvárosban egy Chen nevű szabómesterrel. Ez az ember elkezdte olvasni Márk evangéliumát, és eljutott a könyv végéig, majd az utolsó néhány sorhoz, amiről a kritikusok azt állították, ez már nem tartozik az evangéliumhoz. A szabómester azonban mit sem tudott erről. Elhitte, ami írva van. Sajnos nem voltak keresztyének ezen a településen, ezért Chen mester gondban volt, hogyan tudna megbizonyosodni a hite valódiságáról. Azt olvasta Márk evangéliumában, hogy „*akik hisznek, azokat ilyen jelek követik: ... betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak...*” Ez a hitre jutott testvér a maga egyszerűségében eldöntötte, hogy próbára teszi a Szentírás ígétét. Tehát felkereste néhány szomszédját, akik betegek voltak. Imádkozott értük Jézus nevében, miközben feljűk tartotta a kezeit, és visszatért az otthonába. Elmondása szerint rövid időn belül mindegyik beteg meggyógyult. Ő pedig dicsőítette az Urat. És csendesen folytatta tovább a szabómesterséget. Amikor erre a településre vezetett engem az Úr, ez az ember már Jézus biznyságtévője volt. Ha pedig ez a friss megtérő ilyen komolyan vette az Úr szavát, én hogyan tehetnék másként?

Tehát nézzük újból az alapigénket: „*Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog.*” Némelyek most azt kérdezik tőlem, hogy a bementés újjáteremtő erejéről beszélek-e? Nem erről van szó. Jézus nem azt mondja, hogy higgy, merítkezz alá, és akkor újjászületsz.

A kérdés továbbra is nyitva áll, mit jelentenek Jézus szavai: „*Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog.*” Ehhez a

témához kapcsolnák egy másik igeszakaszt, amikor Péter apostol pünkösdkor a különböző országokból összegyűlt zsidóknak ezt mondja: „*Térjete meg, és kereszteszted meg... és szabadulj meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!... Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztesztedtek...*” (ApCsel 2,38–41). Mire hívta fel a figyelmüket Péter?

A fenti kérdések megválaszolásához tisztáznunk kell, hogy mit foglal magában az „üdvözül” kifejezés. Amit a legtöbben azonosítanak az üdvösség fogalmával, az az, hogy az ember megmenekül a pokoltól, hogy a mennybe juthasson, illetve hogy megszabadul a bűntől, hogy szent életet élhessen. De valami még hiányzik. A Szentírás ennél jóval többet mond el nekünk az üdvösségről. Nem csupán bűnről és poklóról, szentségről és mennyről beszél, hanem valami egyébről is.

Figyeljük meg, hogy amikor Istentől valamilyen ajándékot kapunk, annak mindig van valamilyen ellenpárja! Isten megigazulást ad a kárhoztatás helyett. Bűnbocsánatot kapunk, mert korábban vétkeztünk. Üdvösséget kapunk, de mi helyett? Mi az üdvösség ellentéte? Az üdvösség ellentéte a „kozmoszban” való lét, vagyis a gonosz, romlott, e világi életünk.

A sátán, a világ fejedelme Krisztus személyes ellensége. Ez az ősi ellenség folyamatosan munkálkodik a hústestünkben annak érdekében, hogy a világ szerint éljünk. Ez alól egy ember sem kivétel. A hármasság a következőképpen támad minket: a világ törvényei ellene állnak az Atya tekintélyének; a hústestünk ellene áll a Szentlélek vigasztaló munkájának; a sátán pedig ellene áll Krisztusnak mint Úrnak.

Amire a témánk szempontjából szeretnék közelebről rávilágítani, az a világ ellenségeskedése a teremtő Istennel. A hetedik napon az Úr azt mondta, hogy „minden igen jó”, vagyis minden tökéletes, amit teremtett. Az Úr eredeti terve a teremtett világgal az volt, hogy visszatükrözze mindazt a tökéletes harmóniát, amely közte és Fia között áll fenn. Ekkor azonban a sátán közbelépett, és sikerült az egész teremtett világot olyan módon az uralma alá hajtania, hogy a benne élő ember a sátán játékszerévé vált, és az isteni rend helyett a zűrzavarnak és az önzésnek a képmásává vált. A dolgoknak ez az új, idegen rendszere szemben áll az isteni renddel.

A mai ember egy kettős, azaz dualista világban él. Kétféle tekintély veszi körül, melyek egymással ellentétes értékeket képviselnek. A megtérők számára a menny és a pokol létezésének felismerése nem pusztán a tények elfogadását jelenti. Az embernek egyúttal el is kell döntenie, hogy melyik világhoz kíván tartozni. Vagy Krisztus uralmát fogadjuk el, vagy a sátán uralma alatt maradunk.

Mondhatjuk, hogy az üdvösség több a bűnbocsánat elnyerésénél és a pokltól való megmenekülésnél. Az üdvösség elnyerése egyúttal szabadulás a sátán világából, és belépés az új világba, Isten országába. Az üdvösség megváltás a világ törvényeitől, és szabadság elnyerése Isten akaratának teljesítésére, azaz egy boldogabb élet megtapasztalására.

A körülöttünk lévő dolgoknak, a világ rendszerének számtalan különböző arca és álarca van. A nyilvánvaló bűnöket jól ismerjük, valamint a világi kívánságokkal is tisztában vagyunk, de talán keveset tudunk arról, hogy az általánosan elfogadott társadalmi szokások és az emberi gondolkodás normái mennyire részei ennek a világnak. Az emberi kultúrák és filozófiák, a szociális és a politikai ideológiák. Ráadásul a világiasságtól nem maradnak mentesek a keresztenyennek mondott vallások, egyházi közösségek sem.

Gondoljunk csak a „népegyházakra”! Annyiban biztosak lehetünk azonban, hogy minden olyan rendszer, mely az emberi természet felszínre kerülésének biztosít táptalajt, a sátán uralma és irányítása alatt áll.

Most, hogy tisztáztuk a „világ” fogalmát, ezen a háttéren vizsgáljuk meg ismét, hogy mi az „üdvösség”? Az üdvösség a világtól való elszakadás. Ha üdvösségre jutottam, az azt jelenti, hogy szabaddá váltam az e világi szokásoktól. Az elménk, a testünk és a lelkünk nem fogadja be válogatás nélkül mindazt a szennyet, ami a világból árad felénk. Többé nem kell a sátán értékrendje szerint élnünk. A szemünket és a fülünket arra nyitjuk meg, amit Isten mutat nekünk, és szívünkben Krisztus örökkévaló céljaival azonosulunk. Aki korábban fogolyként élt, ezután szabad emberként élhet. Akik Krisztusban hisznek és az ő nevében bementkeznek, azok megszabadulnak ennek a világnak a bilincseitől. Amit Jézus Krisztus kijelentett, azt nagyon is komolyan gondolta. Ezek a szabadulás lépései. Higgy, merítkezz alá, és szabad ember vagy! Ezt jelenti az üdvösség. Ne gondoljunk a bementkezésre úgy, mint valami elhanyagolható csekélységre! Ennek a némelyek számára talán apróságnak tűnő dolognak óriási jelentősége van. Ezen az úton lépünk át az egyik világból a másikba.

Az újszövetségi Szentírásban 1Pt 3,18–22 szakasza az üdvösség és a bementés kapcsolatáról ír. Péter apostol arról beszél, hogy „*az Isten türelmesen várakozott a Nőé napjaiban, a bárka készítésekor. Ebben kevés, szám szerint nyolc lélek menekült meg a vízen át.*” (20. vers). Ezután azt mondja a víz általi bementésről, hogy Isten ezáltal tart meg minket, és ez valaminek a képmása, vagyis az ellenpárja. Láthatjuk, hogy Péter hitt a bementés általi megtartásban úgy, ahogy hitt abban, hogy Noé családja vízen keresztül tartatott meg. Vajon miért nem beszél itt az apostol az újjászületésről vagy a bűntől és a pokltól való szabadulásról? Azért, mert a megtartásunk legelső lépése, hogy megőriztetünk e jelenvaló világ gonoszságától. Minden egyéb ajándék ennek a velejárója.

Most szeretném közelebről bemutatni az előző, péteri gondolatmenetet, ehhez lapozzuk fel az 1Móz 6–8. fejezeteit, melyek átfogó képet adnak az akkori világ viszonyairól. Isten tökéletes teremtése megromlott az ember bűne miatt, amikor az uralom – az emberi döntés következményeként – Isten kezéből átkerült a sátán kezébe. A bűn olyan mértékben megsokasodott, hogy Isten Lelke kihirdette, hogy véget vet mindennek. A teremtett világ olyan állapotba süllyedt, hogy már nem lehetett javítani rajta, teljesen el kellett törölni az ítélettel. Isten figyelmeztette szolgáját, Noét, hogy építsen bárkát, és menekítse oda családját, és vigyen magával minden teremtett állatból, és azután eljött az özönvíz. A víz felemelte őket a föld magaslataira, és a víz elborította a legmagasabb hegyeket is, amik az ég alatt voltak. Minden élő, minden ember és állat elveszett az isteni ítéletben, és csak azok tartottak meg, akik a bárkában voltak. A történet mondanivalója nem az, hogy az emberek úgy menekültek meg a haláltól, hogy víz alá merültek a bárkával. A döbbenetes az egészben, hogy csak ez a néhány ember menekült meg az akkori világ gonosz rendszeréből, noha az egész akkori világ víz alá merült! A megmenekülés lehetősége mindenki előtt nyitva áll, azonban mindenkinek magának kellett döntést hoznia arról, hogy be akar-e menni a bárkába, vagy kint akar maradni. A megváltás soha nem az eszközön múlik, hanem a megszokott világban maradás, illetve a másik világba való belépés közötti döntéstől

függ. Ha látjuk a különbséget, akkor értjük az üdvösség lényegét is. Az üdvösség útja a sátáni rendből való kimenekülés egyedüli útja.

Dicsérjük Istent mindazokért, akik megmenekültek! Hogyan tartattak meg? A vízben keresztül. Ez ma is megtörténik, a megtérők szimbolikusán átmennek a vízben, ahogyan Noé is átélte ezt a bárkában. És ez a szimbolikus cselekedet azt ábrázolja, hogy a hívők a vízben keresztül átjutnak az egyik világból a másikba. Ezt szeretném a szívére helyezni a mai bemelegítőknél. Kérlek, emlékezzetek erre, hogy nemcsak ti magatok vagytok, akik a vízben elmerülnek, hanem az egész világ alámerül veletek együtt! Amikor kiemelkedtek a vízből, akkor Krisztus oltalmában vagytok, a bárkában, ami a hullámokon ringatózik, és a régi világ messze-messze mögöttetek marad. Számodra a világ teljesen elmerült, akárcsak Noé számára az akkori világ. A bemelegítéssel az ember kijelenti: „Uram, az egész eddigi életemet elhagyom térted. A te kereszted örökre elválasztott engem e világtól.”

Képletesen szólva, amikor az ember átmege az alámerítkezés tapasztalatán, minden, az előző életéhez tartozó dolog lezárul, és a hullámsírban marad. Egyedül az ember marad. Egy új világba kerültél, ahol hamarosan találsz egy galambot és egy friss olívaágat. A kárhóztatott régi élet helyett az isteni élet részese lettél.

Az új nézőpontodból jól látszik, hogy a régi világod a víz alá merült, és ott is marad végleg. Ugyanaz a víz, melyen keresztül megmenekült Noé és a családja, a régi világot alámerítette és megsemmisítette. Ugyanaz a víz, ami megtart téged és engem képmásként, eltemeti a sátán világát a halálba. Nemcsak Ádámként halsz meg a bemelegítésben, hanem az egész eddigi világod halott lesz számodra. A bemelegítés mindkét dolog eltemetése, az óemberé és a világé. Nem vihetsz át semmit az egyik világból a másikba vagy az óemberből az új teremtésbe. Vagy az egyik él, vagy a másik.

Milyen ez az új élet? Nézzünk egy példát! Tegyük fel, hogy bolti eladó voltál vagy háziszolga! Vagy menedzser voltál, esetleg ügyvezető igazgató vagy valaminek a mestere. Az alámerítésed után ugyanúgy maradhatsz szolga vagy mester, de amikor Isten dolgai felé közelítesz, vagy eljössz a gyülekezetbe, és Istennek szolgálsz, akkor nem fogod érzékelni többé a különbséget szolga és szabad, alkalmazott és munkaadó között. Mindegy, hogy zsidónak születted vagy pogánynak, vagy hogy van-e bármilyen rangod Ádámban. Miután keresztülhaladtál a vízben, a korábbi dolgok véget értek. A korábbi címkék helyett Krisztusban látod önmagadat, Akiben nincs zsidó vagy görög, barbár vagy szkíta, csak „új teremtés”. Beléptél egy olyan világba, ahol várnak rád az olívaágak, ahol Isten kormányoz. Jézus Krisztus feltámadásán keresztül szemléled az egész jövődet (1Pt 3,21). Ez azért van így, mert valami újnak lettél a részese, amit Isten hozott létre. *Robert Young* írja az *Analytical concordance of the Holy Bible*-ben, hogy az Ararát szó jelentése „szent föld.” Dicsérjük Istent, hogy a bárka megnyugodott rajta, és az új föld benépesült teremtményekkel. Isten Krisztus halálából ma is új teremtményeket hoz létre, Krisztus feltámadásával egységben. Krisztusban te is és én is új teremtésé lettünk!

Esetleg még mindig azt kérdezi valaki, hogy mit számít, be van-e merítkezve? Én mindig azt válaszolom erre, hogy ezt nem én találtam ki, ez Jézus parancsa (Mt 28,19). Sőt, maga Jézus sem engedte magát eltántorítani ettől (Mt 3,13–15). Péter úgy ír a bemelegítéséről, mintegy az Isten előtti jó lelkiismeretről történő jelképes bizonyágtételről (1Pt 3,21). És ez a bizonyágtétel pedig valaminek a kinyilvánítása, noha nem szavakkal, hanem egy jelképes cselekedettel. Bizonyágot teszel Isten, emberek és az egész világegyetem előtt, hogy elhagyta a régi világot, és beléptél az új világba. Ez az üdvösség. Amikor elfoglalod azt a helyet nyilvánosan, ahová Isten állított téged Krisztusban, az ő gyülekezetének tagjaként.

Így talán már kezd megvilágosodni előtted is, hogy miért több az üdvösség a pokoltól való megmenekülésnél. Jó példája ennek Pál és Szilász kijelentése a filippi börtönörről, miután az ör megkérdezi: „mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” (ApCsel 16,30) Testvérem, te mit feleltél volna erre a kérdésre? Hűséges evangéliumi prédikátorként ugye, bizonyára azt feleltél volna erre a kérdésre: „*Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz...*” Valójában Pál még hozzátette: „*mind te, mind a te házad népe!*” El tudod képzelni magadat, amint azt mondd valakinek, hogy higgyen az Úr Jézusban, és az egész családja megtartatik? De gondoljunk bele itt még valamibe! Pál azt nem mondta, hogy ha valaki hisz az Úr Jézusban, akkor a családjának automatikusan örök élete van a mennyben. Azt mondta, hogy „*higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind a te házad népe!*” Emlékezzünk vissza, milyen körülmények között találkoztak Pálék ezzel a börtönörrel, aki nagyon is kötődött az akkori világban uralkodó rendszerhez, és szorult helyzetéből kereste a kiutat! Majd ez az ember és az egész családja nemsokára meghozták a döntést, miszerint attól a naptól kezdve Krisztus szolgálatára szentelik az életüket. Ez a döntés mindenki előtt nyilvánvalóvá vált, aki a házuk mellett elhaladt, az megtudhatta, hogy itt keresztények laknak.

Ez a megtartatás az üdvösség. Amikor valaki mások előtt is kinyilvánítja, hogy melyik világ rendszerébe tartozik. Amikor az emberek tudják: „Igen, ő keresztény, és a családjá-

val együtt az Úr házához tartozik!” Ez az a nyilvános bizonygató, amit Isten vár tőled. Adja meg az Úr ezt mindnyájunknak, hogy meggyökerezhessünk öbenne annyira, hogy el tudjunk engedni minden dolgot a régi életünkben, és beplántáltathassunk az új, isteni életbe!

Dicsérjük Istenünket ezért a nagyszerű ajándékért! Az 1Pt 3,21–22 elmondja az üdvösségünk megvalósulásának módját: „*a feltámadt Jézus Krisztus által, aki miután felment a mennybe, az Isten jobbán van, és alávettettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.*” Isten mindenek felett úrrá tette Krisztust, és minden hatalmasságot neki vetett alá. Isten, aki ezt képes volt véghezvinni, ugyanígy képes megcselekedni akaratát az én életemben is, hogy egy másik világhoz kapcsolja mind a testemet, mind a lelkemet.

Mintegy összefoglalásként, vegyük sorra újból a lényeges megállapításokat! Tehát kétféle világ létezik. Az egyik Ádám világa, mely a sátán rabságában sínylődik, a másik Krisztus világa, mely az új teremtésben válik valósággá, ahol Isten Lelke uralkodik. Hogyan lehetséges átmenni egyik világból a másikba? Ha a válaszdod bizonytalan, kérdezhettek még valamit? Hogyan kerültél Ádám világába? Mert valószínűleg ahogy oda bekerültél, hasonlóképpen tudsz kikerülni onnan. A válasz egyszerű, beleszülettél Ádám nemzetségébe. Hogy tudsz ebből a nemzetségből kikerülni? Ha kihalsz belő-

„...*akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk – merítettünk bele*”

le. De hogy kerülsz át Krisztus országába? A képlet itt is hasonló. Születés által. Isten családjába az élő reménységre való újjászületéssel kerülhetsz, a Jézus Krisztus feltámadása által, ahogy a Péter első levele 1,3. versében olvasod:

„*nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre*”, továbbá a római levél 6,5. versében: „*Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is.*”

Az őemberünk halála véget vet a régi világgal való kapcsolatunknak, és az új ember feltámadása élő kapcsolatba hoz minket az új világgal.

Az őemberünk halála véget vet a régi világgal való kapcsolatunknak, és az új ember feltámadása élő kapcsolatba hoz minket az új világgal

Végül pedig, mi választja el egymástól a kétféle életet? Mi más lehetne a mérőöldkő, ha nem a temetésünk? „*A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba...*” (Róm 6,4) Az egyik oldalon befejeződött az életem, eltemettett a halálba. Az Ádámiban való életem azzal ért véget, hogy Krisztussal együtt meghaltam a kereszten. Ez egy lezárt történet. Azonban Istennek hála, mégsem érnek véget a dolgok ezen a ponton. Éppen annyi a mondanivaló a másik oldalon: „*hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.*” (Róm 6,4)

A kereszttel előtti és utáni eseményekre utal Pál a Róm 6,3-ban is: „*akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk*” – merítettünk bele. A bemelegítés két aspektusa ez. Először a hívők Krisztus halálába merítkeznek be. Ez már önmagában is hatalmas megállapítás. De ez minden? Semmiképpen sem, mivel azt is olvassuk, hogy „*eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is*” és „*Krisztussal együtt élünk*”. A Jézusba való bemelegítés egyesülés egy élő személlyel, aki az új teremtés kezdetén megnyitott számomra egy új világot. Amikor belelépek a vízbe, nyilvánosan belekezek a bizonygatólembébe, hogy számomra a régi világ meghalt és én is a világnak, amikor magam is megtapasztaltam, hogy „*az Embernek Fia felemeltetett*” és engem is magához vont.

Milyen nagyszerű reménység ez az egész teremtett világ számára!

Watchman Nee 20. századi kínai misszionárius és prédikátor, aki metodista családból származott, számos keresztény könyv és tanulmány szerzője, melyekben a megtérés és az új életben járás gyakorlati tapasztalatairól írt és tanított.

Ford.: Jeviczki Andrea